

aanvoerder, Huib Hoogland, wachtten. De jonge architect, een sterke, schoon niet bepaald forsche figuur, met zijn glanszwarten baard onder 't strakbleek gelaat en de donkere oogen, sprak gewoonlijk het heftigst en luidst, en ook bijna voortdurend door. Het kon niet anders; er leefde zoo'n overvolte van plannen en ideeën in hem; hij moest ervan getuigen. Over de moderne wereld sprak hij, die zij voorbehoudloos te aanvaarden hadden, met al haar technische ontdekkingen, haar louter mechanische beschaving, haar altijd scherper opgevoerde intellectualiteit — hard en kil als het staal der machines. Dankbaar en gretig te aanvaarden vooral, als hoogst interessante artistieke opgaven, de dagelijks vermeerderende benoodigdheden, die om hun vormen vroegen. „Geen recalcitrant gemopper! De Biedermeier-gezelligheid ligt achter ons, en voor goed. Aanpakken! De twintigste eeuw is al dertien jaar oud, maar aan haar opvoeding moet nog begonnen worden, haar stijl nog geschapen.”

Stalpaert, de fanatieke jonge nijverheidskunstenaar knikte bij deze redeneering. „Natuurlijk, natuurlijk,” riep hij uit. Maar in zijn starenden blik lag meer wilskracht dan warmte. „Auto's, motorfietsen, vliegmachines, bioscopen, grammophonen — onontgonnen velden allemaal!”

„Aanpakken,” herhaalde de architect. „Het moet! Dooideenvoudig. Afgelooopen!”

„'t Is zoo. We raken de rommel toch nooit meer kwijt” — Van Hille, de romantische schilder, gaf het toe, wat knorrig en met een smalenden glimlach — „intusschen een toer, hoor, te midden van al die nuchtere en leelijke machinerieën nog iets van echte poëzie te ontdekken.”

„Hé, hei daar! Wát zeg je?” Van alle kanten gromden lach en protest. Dat was nu juist de geheel verkeerde opvatting. Mantringa, schaterend, greep Van Hille bij een arm, dien hij schudde, vriendschappelijk. „Ruik je die lijklucht hier in-eens?” grapte Vechtel, de kubist — jongste van 't gezelschap — met zijn rosse, als vlamme, krullen, zijn strakken veroveraarsblik, tot Reelink, den vurigen redacteur van het „Nieuw Sociaal Weekblad.” En deze, rechtend, fier, zijn prinselijk slanke gestalte, terwijl hij zijn helblauwe oogen koel tintelen deed, een blanke hand door zijn bleek-blonde kuifharen streek, gaf den ouderen schilder de volle laag zijner onaantastbaar-superieure spotternij. Poëzie! O zoo — ja — van poëzie had Van Hille gesproken. Maar wat was dat dan eigenlijk wel voor mystieks en delicaats? Zoo iets als het craquelé van oud-porcelein misschien — of als de weemoedsstemming die hangt om brokkelige ruïnes en beschimmelde tuinstatuetten.... Weltschmerz, ballades, en l'éternel amour! Voor de rest niets? Hahaha! Is er sterker poëzie denkbaar dan in een ten hemel snorrende vliegmachine? Neen-neen, hij zou je wat anders zeggen. Al dat laffe, zelfzuchtige, dat aanminnig-melancholische poëtengeleuter van vroeger had afgedaan. Verweekelijkt rijkeluisgedweep